

קידוש המצויאות ע"י ראייה רוחנית

הפרשה מעוררת אותנו לעצם מהותנו כבני מלך ומלמדת אותנו את המהות של ראייה רוחנית. ראייה של אחדות ההויה בכל מה שקרה לנו בחיים, הברכה והקללה.

כח הראייה

הפרשה פותחת במילה 'ראייה' ומקדמת אותנו על כח הראייה בעבודה הרוחנית. איך אנחנו משתמשים בעניינים שלנו? מה אנחנו רואים? טלייזיה? חדשות? מציאות טוביה? האם אנחנו רואים ברכה בחיננו? איך אפשר באמת לראות את הברכה? על איזה תדר מכוונות העיניים שלנו? כמו כן, כמה מהם שקרה מול העיניים שלנו אנחנו באמת רואים? שאלות שככל אחד מחויב להתבונן בהן, במועד השבוע.

הרב שיינברג שריט"א מסביר דבר פלא, בעצם, מטיבען, העיניים שלנו רואות מסוף העולם ועד סופו. הבעה היא שהאדםינו מודע לכך הראייה שלו. במציאות, אנחנו מודעים רק לחלק אפסי ממה שבאמת נמצא מול העיניים, משתמשים בחלק מצומצם מכך הראייה שלנו. אדם לא שם לב לדברים העוברים מול עינוו, הראש שלו במקום אחר. אדם יכול לקרוא פרק שלם בספר והמילים כאלו נקראות אבל הוא לא באמת רואה, מבין, את התוכן שלהן.

לכן בא הראייה הזה, הצורך של משה רבנו על הראייה, ואפשר שזו הברכה של משה רבנו על הראייה - שתדע ותמיד תזכור, שהborrowה מראה לך מסוף העולם ועד סופו. צרייך להפעיל את חוש הראייה כהכללה. ללימוד איך לראות רוחנית. בעבר זה גם יש הלכות על שמירת העיניים, כדי לשמור על יכולת הרוחנית הטמונה בהן.

כמו כן, בפרשה אנו מוזהרמים על מאכילות אסורים מפני שהם מטמטמים את הלב, אוטמים אותו, מונעים מהאדם לראות את האמת בלביו. בן אדם נאטם וגם חוש הראייה האלוקי שלו מתקלקל.

בנייה של מלך

לפנינו שיכנס אל עין הראייה, נעצר לרגע כדי להפנים את הכתוב בפרשה, "בָּנִים אֲתֶם, לְה' אֱלֹקֵיכם: לֹא תַתְגַּדְדוּ, וְלֹא-תִשְׁחַטוּ קָרְבָּה בֵּין עֲנֵיכֶם--לִמְתָת". אחת האמירות היפות והמחזקות שיש, הידועה שאנו בנים של מלך מלכי המלכים, נאמרת דока בהקשר של, "לא תַתְגַּדְדוּ". רשי"י מפרש מה זה 'תַתְגַּדְדוּ', לא תתנו גדייה וشرط בברשותם על מת, כדי שהאמורים עושין לפי שאותם בנו של מקום ואתם ראויים להיות נאים ולא גודדים ומוקורחים". העין הוא שההתורה מלמדת אותנו שגם בעת אסון, כאשר נפטר אדם הקרוב אליו מאד ר"ל, علينا לראות ולזכור את המצויאות האמיתית.

mittuto של היהודי דומה למשל על אדם ששלה את בנו לקנות סחרה בעיר אחרת, ולאחר זמן שלח להביאו בחזרה. הבן אמרם עכשו יuder מאותה עיר, אך הנה הוא חוזר אל חיק אביו. היהודי שנפטר חוזר אל מקור החיים עצמו. לפיכך אין ראוי ליהודי הקרוב אליו לאבד את עשתונויותיו ולנהוג בדרך האמורים, כי, "בָּנִים

אֲתֶם, לְה' אֱלֹקֵיכם". א'תם, וא' עכו"ם (עובדיו כוכבים ומזלות)!

בזוהר הקדוש כתוב שצריך לעבד את השם בשתי בחינות, עבד ובן. הבעל שם טוב זיע"א מפרש את הפסוק, "ה' אֱלֹבֶב, עַל-יד יְמִינֶךָ" (תהלים קכ"א ה'), ואומר, שצדך העבודה של היהודי כרך ההנאה עמו, למעלה, כביכול בדרך החקה את תנועות האדם. لكن אמן חשוב שתמיד לעבוד בשתי בחינות, אבל חשוב מזה שנעניק את הרגשת ה"בָּנִים אֲתֶם, לְה' אֱלֹקֵיכם". גם כשקרה אסון ח"ו, גם כשאנו מתרחקים מהדרך, הבן לעולם אינו פוסק מהליות בנו. זהה מציאות נצחית.

לקראת חדש אלול, כשאנו נכנים לתקופה של חשבון נש ומאוד קל ליפול בתחשוה של ריחוק או כישלון בעבודה הרוחנית, חשוב ביותר לזכור שאנו בני מלך! היהודי, באשר הוא, הוא בן של מלך מלכי המלכים, שורשו בעליונים. ראשי תיבות אליו"ל, "אָבִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לְיִי" (שיה"ש ו' ג'), שנזכר את הקשר שיש לנו עם בורא עולם.

מוסיף על זה ה"נתיבות שלום", שהכתוב מדבר בלשון רבים, "בָּנִים אֲתֶם", מפני שרק הרבים המקושרים כאחד נקראיים בנים. כמו שכתוב בפרשת פנחס, "לְפָה יִגְרַע שֶׁם-אֲבִינוּ מִתְזָרָע מִשְׁפָחָתוֹ" (במדבר כ"ז ד').

שהשם אבינו, שהקב"ה מתייחס בו על ישראל הוא רק 'משפחה', כאשר ישראל מאוחדים בלבד אחד, כאיש אחד, כמשפחה אחת. זאת אומרת, שאם אנו באמת רוצים לעורר בתוכנו את בחינת בניהם, علينا לעשות זאת באחדות עם כלל ישראל. ברגע שהכל מאחד אז מלמעלה הנהנזה איתנו היא הנהנזה של אב על בני ברחמים גדולים.

ראייה שלמה

עכשו ננסה להבין מהי הראייה השלמה, ראייה של בן מלך. הראייה הרוחנית השלמה היא לראות שהכל קשור להכל. ביום השישי של מעשה בראשית כתוב, "יָדָרָא אֶלְקִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה, וַהֲבָנָה-טוֹב מֵאָדָ... "(בראשית א' ל"א). אומר הרב שיינברג שרילט"א, הקב"ה הכניס כח ראייה בכל אשר עשה. זאת אומרת, שבכל דבר בבריאת קיים הפטנציאל של ראייה שלמה, פוטנציאל לראות דרכו את האחדות שבכל. אלא שיש לנו ראייה של פירוד הבאה מכח הגופות המפרידים וזהו הקלקול. כל עצם וכל אדם נתפס אצלנו בדבר נפרד ואני לא מסוגלים לראות את זה האחד שמהווה את הכל. במתן תורה כתוב, "כָּל-קָעֵם רָאִים אֶת-פְּקוּלָת וְאֶת-פְּלִפְּרִידָם, וְאֶת קֹל הַשְּׁפֵר, וְאֶת-בָּקָר, עַשְׂוֵן; יָדָרָא קָעֵם פִּיגְעָו, וְעַמְּדוּ מִרְחָק" (שמות כ' י"ד). בני ישראל הגיעו למדרגה רוחנית שראו מה השורש של הקולות האלה. עברום לא הייתה אפילו הפרדה בין הראייה לשמיעה, כל המציאות נהייתה אחת. אילו לא בני אדם אשר במעשייהם מקלקלים ויצרים חיציות, אפשר היה לראות את המציאות הזאת גם עכשו. כמו שאנו יודעים, לתהודות קול אין סוף, כך גם לראייה אין סוף. הכל קיים בהויה האחת שישנה.

לראות בכל יום

הפרשנה פותחת, "ראייה, אנחנו נתן לך ניקם--היום: ברכה, וקללה". המילה היום באה לעורר אותנו, שהdíbor זהה, כמו כל התורה, הוא נצחי ונוגע לנו ישירות היום ותמיד. כדיוע, חז"ל אמרו, שבכל יום יוצאה בת קול מהר חורב, לעורר אותנו לעבודתנו. בפסקוק זה התורה קוראת לנו לראות בכל יום את המשימה המייחדת המוטלת علينا באותו יום, בין אם בתוך מקרים רעים ובין אם במקרים טובים. הדריך לדעת מהי המשימה, היא קודם כל להכיר ולראות שהכל אחד, הויה אחת, ובתוך זה לזכור את דבריו של תלמידו של הבעל שם טוב, המגיד ממעדריטש ז"ע על הפסוק, "מלאה הארץ קב"ב" (תהלים ק"ד כ"ד), שכל הארץ מלאה בדברים שאפשר על ידם לקנות את הקב"ה. לנו רק לראות את המציאות הפנימית של הדברים. כפי שכותב ה"נתיבות שלום", "תראו ותתבוננו היטב בכל המאורעות אשר אני נתן לפניכם בכל יום ויום, אשר מה קרייה ובת קול מיוחדת לעורר את היהודי למלא תפקידו ביום זהה" (ב"ש על התורה).

קידוש המציאות ע"י ראייה רוחנית

בפרשנות אלו עם ישראל עומד ממש לפני הכניסה לארץ ישראל. לעומת המתדבר, בארץ ישראל עומד להתחדש לפניהם עולם חדש, עולם של תודעה חדשה. עד לאותה הזמן של כניסה בני ישראל לארץ, היו רק יחידי סגולה שהגיעו למצב תודעה גבוהה כזה, מצב של ראייה רוחנית של המציאות. בודדים, כמו אברהם אבינו, שהידים שלהם היו בעניינים החומריים - "יַקְבִּשׁ אֶת-סְמָרוֹן... צִבְקָע, עַזִּי עַלְהָ" (בראשית כ"ב ג'), והראש במעשה מרכבה - "אַבְרָהָם--עוֹזָנוּ עַמְּדָ, לִפְנֵי ה'" (בראשית י"ח כ"ב).

בפרקוי דרבוי אליעזר ישנו מدرس הממחיש את עניין הראייה הרוחנית. כשהלכו אברהם ו יצחק אל מקום העקדה, הלכו איתם גם ישמעאל ואלייעזר, עבד אברהם. ביום השלישי הגיעו לצופים. וכךון שהגיעו לצופים, ראה (אברהם) כבוד השכינה עומד על גבי ההר, שנאמר, "בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי, צִבְקָע אַבְרָהָם אֶת-עַזִּי צִבְקָע (בראשית כ"ב ד'). מה ראה? ראה עומד של אש מן הארץ עד לשמיים. אמר ליצחק אֶת-הַפְּקֻדּוֹם-מִרְחָק" (בראשית כ"ב ד'). רואה אתה כלום באחד מן ההרים הללו? אמר לו, הן. אמר לו, מה אתה רואה? אמר לו, אני רואה עומד של אש עומדת מן הארץ ועד לשמיים. והבין אברהם כי נרצה הנער לעולה. אמר לישמעאל ולאלייעזר, רואים אתם כלום באחד מן ההרים הללו? אמרו לו, לאו. חשב אתם כחמורים ואמר להם, שבו

לכם פה עם החמור. אמר להם, כשם שאין החמור רואה כלום, כך אתם איןכם רואים כלום, שנאמר,
"ז'יאמר אברכם אל-בָּעֲרֵיו, שֶׁבּו-לְכֶם פָּה עַמ-הַקְּמֹר" (בראשית כ"ב ה'), עם הדומה לחמור".
אפשר לראות כאן היבט את ההבדל בין מודעות של חמור, מישחו שש��וע רק בחומר, למודעות של רוח,
האדם שחי בעולם זהה עם ראייה של מעבר. בזמן שבני ישראל היו בדבר הרראש שליהם היה כל הזמן
בשמיים, לא נדרש מהם לראות את האלוקות בתוך הטבע. עכשו הם עומדים בפני מציאות חדשה שעם
שלם יתעסק בידים שלו בעיניכי החומר ובכל זאת יצטרך לשמר את הראש והלב שלו בדברים אלוקיים,
רוחניים, תורניים, דברים שבקדושה וטהרה. בדרך זה, ע"י ראייה נcona, יש אפשרות לעם ישראל לקדש
את כל מה שיש בעולם זהה.

לראות שהכל אחדות

אומר הרב שיינברגר שליט"א, האמת שאין הבדל בין רוחניות הכל זה הכח האלוקי, ההשגה
אלוקית, שמשגיחה ומהייה את הכל, נוננתת כח ועוצמה. תפיקינו הוא להתחבר רק למציאות זאת של
השגהה. זה כל הניסיון והבנייהפה בארץ ישראל. הפסוק בתהילים, "ישמחו בשמיים, ומגלו הארץ"
(טהילים צ"ו י"א), מרמז לנו על החיבור של שמיים וארץ, של רוחני וגשמי, אחדות אחת שמתבטאת
בראשי התיבות של הפסוק - שם הויה, הכולל ומהווה את כל המציאות.

ברכה וקללה

יכנס לעין הברכה והקללה. עד עכשו בספר דברים דיבר משה רבנו עם העם על יראת השם ועובדת
אלוקים באופן כללי וعصיו הוא מדבר על המציאות. מתייחיל בכלליות על שכרן ועונשן, הברכה והקללה,
וממשיר בפרטיו המצוות, "אללה החקים וכממשפטים, אשר תשיםון לעשות, באָרֶץ, אשר במן ה' אלקי אָבָטיך
לְבָרְשָׁתָה: כל-בְּנִים--אָשָׁר-אָתָם פִּים, עַל-קָאָדָמָה". משה רבנו מנהה אותן שכאשר הם יעשו את
הפסיות הראשונות בכינסה לארץ, הם יעברו בין שני הרים הגדולים, הר עיבל והר גרזים, שכתוב,
"וּפְיה, כי יביאך ה' אלקיך, אל-הָאָרֶץ, אשר-אתה בָּא-שְׁמַה לְרָשָׁתָה--וְגַמְתָּה אֶת-הַבְּרָכָה עַל-הָר גְּרָזִים,
וְאֶת-הַקְּלָלָה עַל-הָר עִיבָּל. קָלָא-הַמָּה בָּעֶבֶר בִּירְצָן, אָסְרֵי דָרְךָ מִבָּא הַשְּׁמָשָׁ...". באמצע יעדנו הלויים
ישבעו את עם ישראל, את הברכה ואת הקללה. כל המועד מתואר בפרשת כי טובא. אבל כאן כבר
ניתן להבין את הכח הזה של ברכה וקללה.

שני הפקים בנושא אחד

הרב שיינברגר שליט"א מסביר,رمز ראשון נמצא בכתב, "את-הברכה, אשר תשים". הרمز הוא
במילה'אשר'. בכל מצוה אנחנו מברכים 'אשר' קדשו במצוותיו. העניין הוא שהברכה והקללה קשורות
באופן ישר לקיום המצוות. הושע הנבניה אומר, "כִּי-יִשְׂרָאֵל זָרַבְתִּי הָאָרֶץ, וְצִדְקָתָיו יָלְכוּ בָּם, וּפְשָׁעָיו, וְכָלָלָו בָּם"
(הושע י"ד י'). כל העניין תלוי במקבל. האור של הבורא הוא ישר ופשטוט, חוקי הבריאה ישרים ומדויקים.
העניין הוא כמו מזון בריאות וטוב, אם ניתן אותו לאדם בריאות זו יועיל לו, אבל אם ניתן אותו לחוליה, זה עלול
להזיק לו. הכל תלוי בכל הרכוני של האדם. אם הוא שומע למציאות, הן יהיו ברכה, ואם לאו, אז אותו
האור יהפר לו קללה ח"ו. ידוע שהמלילה מצוות באה מלשון צוותא, חיבור. המציאות הэн עצות, כמו שהזהור
הקדוש קורא להן, עצות לחברוים עם האור. אם נחבר, תהיה ברכה, יהיה שפע. ואם לא, אז ההפר.
הספרוני מפרש את המילה 'ראה' כאזהרה. "ראה' שלא תנאג בדרכי ביןיהם ובפערות. כי אכן ניתן
בפניכם את הברכה והקללה, שהם שני ניגודים קיצוניים ביותר. אם לא בדרך הברכה, הרי זו כבר מילא
דרך הקללה, דרך הביניים אין נמצא כלל". שלא תחשוב שאתה יכול להרים על המציאות של חוקי
הבריאה. אין אפשרות לפערות מעצם החוקיות של הבריאה.

שם חיים ושם מות

כתוב במשל, "אָרְךְ יָמִים, בִּימְגָה; בְּשָׁמָאוֹלָה, עַשְׁר וּכְבָזָד" (משל ג' ט"ז). רשי מפרש, "למיימנים בה

ועוסקים בה לשמה אורך ימים וכל שkn עושר וכבוד, ולמשמעותים בה, שעוסקים בה שלא לשמה, מ"מ עשר וכבוד יש". מי שהולך בדרך התורה בכיוון הימין, לומד לשמה, בשביilo היא שם חיים, בשביilo זה חיים. מי שהולך בכיוון השמאלי, תורה שלא לשמה, אז היא יכולה להפוך לו לשם המות - אותה תורה. ימין מרמז על דרך של השפה, לעשות נחת רוח לבורא, ושמאל זה הרצון לקבל. אפשר ללכת בדרך תורה ועדין להיות תקועים באותו רצון עצמי הגורם בסופו של דבר להסתלקות האורות, מה שנקרה מות.

הרי כתוב, "את-פֶּבְּרַכָּה, אֲשֶׁר תִּשְׁמַעְוּ" - צריך לשמעו! שמייה, כמו שאמרנו בפרשא הקודמת, קשורה למספרת הבינה - היכולת להתבונן ולהבין את המציאות. משה רבנו אומר, bahwa שאותם תבינו ותוכנו לקיים את המציאות לשמה,קיימים כי זה מצות הבורא, bahwa תהיה ברכה. אבל אם לא תשמעו, לא תבינו, תישארו בתורה שלא לשמה, אז אותה תורה יכולה להיות ח"ז סם המות. אומר הבעש"ט, "אם אין דבקות בפנימיות התורה והמצות אז יש בחינות ברכה וקללה. כשהלימוד הוא בשביל תכילת גשמי, זהו בעצמו ברכה וקללה. עצם הלימוד הוא בכוונה החיצונית היא קללה. لكن נקרא ביחיד ברכה וקללה. לכן ממשיר הכתוב, "את-פֶּבְּרַכָּה, אֲשֶׁר תִּשְׁמַעְוּ...", רמז שציריך להפריד הברכה מהקללה וללמוד תורה באופן שיהיה רק הברכה".

אנכי - נקודת מוצא

כל זה תלוי מאוד בנקודת המוצא שלנו. כתוב, "ראה, אנכי", והשאלה היאizia 'אנכי' אני רואה? אומר הרב שיינברג שליט"א, חשוב שנדזכור לראות את האנכי של, "אנכי ה' אלקי" (שמות כ' ב'), הכתיר של התורה, הנקודת הפנימית, מקור הברכה, ולא ליפול ולראות רק את 'האנכי' שלו, האני המלא באנוויות. אומר הרבי מזלאטשוב, "מי שמחשב את עצמו לייש, ומתפאר בלבבו לאמר, שהגיע לאיזה מעלה בלימוד או במעשים טובים על ידי זה עושה מסך מבידיל בין לבין השם ית".

כמו המשל של הבעל שם טוב על מطبع קטן, אם נחזיק אותו קרוב לעין, אותו מطبع קטן יסתיר אפילו את השימוש הגדולה. כך גם תחוות האנוויות שלנו. אם נחזיק בה קרוב אליו היא תסתיר לנו את כל המציאות ולא תנתן לנו לראות את פנימיות הדברים. لكن, גם 'inancki' יכולה להיות ברכה או קללה, או 'inancki' הקטן שלו או 'inancki' של הבורא. הכל תלוי בנסיבות שאדם עושה באותיות התורה. אם אדם בונה בניינים לא בכונים בחיים שלו, לא בהתאם עם הנגתו של בורא עולם, אז לא תהיה ברכה בהתאם המעשיהם. אבל אם במשיו הוא מכoon לשם שמיים וכל רצונו לעשות את הדברים בהתאם לחוקי הבריאה אז הוא מכין כלי ראוי להשכנת הברכה. למשל, כסף שמרוויחים בחזה"מ או בערב שבת לאחר חצות היום, אין בו ברכה. ההלכה אוסרת לעבוד בזמן זה. لكن אמרו חכמים, הכספי הזה יLER על קללה - קלוקלים, קנסות, הוצאות "מיותרות" וכו'. אדם צריך לבדוק היטב האם מעשי דבוקים במקור הברכה, מסודרים בהתאם לחוקים שהتورה נתנה לנו.

כח הבחירה

אם כן, הקב"ה נותן בפנינו בדבר אחד את הכל, ואנו צריכים לבחור. עניין הבחירה מתבטא היטב במילויים שאומר משה רבנו, "נתן לך ניקם, ביום", נתן לכם לבחור. זה יסוד גדול ביידוט. ניתנה הבחירה בידיו של האדם לילכת בדרך הישר, היא דרך החיים, או להיפך ח"ו. הכל תלוי ברצוינו ובבחירהו.

כתב על אדם ראשון, "הן פָּאֵדְם בְּנֵה קָאֵפְדָּם מְפֻנָּן, לְדָעַת, טָוב צְבָע" (בראשית ג' כ"ב). האדם הוא היוצר היחיד בבריאה שיש לו סגולות זו לבחור בין טוב ורע. لكن הוא צריך לראות ולהתבונן לבחור בברכה, לדעת טוב ורע ולבחור בטוב. משל מלך שרצה להוריש את שdotio לבניו. המלך הראה את כל השdotot לבניו, ואילו לבנו האהוב ביותר אמר, אלו השdotot, אבל דעת שזה השدة הוא הטוב מכלם, החלקה שהניבבה הכי הרבה יבול. המלך גילה לו את הטוב ואת הרע וגם הורה לו כיצד לבחור בטוב. כמו שכתב בסוף פרשת נצבים, "בְּמַתִּי לְפָנֶיךָ, פֶּבְּרַכָּה וּמְקָלָה; וּבְמַרְפָּת, בְּמַיִם" (דברים ל"ט).

הבחירה מה לראות

אך מה אנחנו רואים, טוב או רע, ברכה או קללה? הפרשה מפרטת את סוגי העופות הטמאים אשר אוטם אסורה לאכול. "כָּל־צְפּוֹר טְהָרָה, תַּאכְלֵוּ. זֶה, אֲשֶׁר לֹא־תִּאכְלֶוּ מֵהֶם: הַבָּשָׂר וַהֲפָרָס, וַהֲעִזְבָּה, וַאֲתַ-הֲאֵיה, וַפְּנִיה, לְמִגְּהָה. וְאֵת כָּל־עֲרָבָה, לְמִינְכוּ". מצד הפנימיות ניתן לומר באופן כללי, שכל בעל חיים האסור באכילה, הסיבה נעוצה במידותיו המוקולקלות. מידות שההתורה מזהירה אותנו מלהתחרב אליהם.

את העופות שמופיעים ברשימה, היא ציפור ושם ראה. אומר הבуш"ט, "נאמר בגמרה שם של הציפור ראה, מפני שעומדת בבלול וראה נבלה בארץ ישראל (מסכת חולין). אלו בני אדם העומדים בבלול ייינו בבלבול דעתם ומשוקעים בס"א, ורואים נבלות ופגם בארץ ישראל, שאליהם הצדיקים וחסידי הדור שהם נקראים ארץ ישראל".

אנחנו דור שעליינו נאמר, "הוּא קָאָמָרִים לְבָעַטּוֹב, וְלַטְבּוֹב בָּעַ: שְׁמִים חַשְׁךְ לְאוֹר וְאוֹר לְחַשְׁךְ, שְׁמִים מַר לְמַתָּךְ וְמַתָּךְ לְמַר" (ישעיהו ה' כ'). האם אנחנו כאותה ציפור שעומדת בבלבול העצום של מציאות דורנו ורואים את האור כחשוך ואת החושך כאור? האם אנחנו כאותה התורה כאיסורים ישנים וחסרי הגיון ח"ו? או שאנו כמלחים לאט, לאט להסיר את מסך הערפל ולזכך את הראייה הפנימית שלנו, לראות את האלకות במקומה. לראות שמה שקראננו לו אור, תעוגות העולם זהה, זה בעצם חושך, ומה שחשבנו אותו לחושך, התורה, המצוות, דרך השם, זה האור? הפרשה נותנת לנו את הכח לראייה נcona, אמיתית, רוחנית.